

Ještě jedna ovečka

Sotva jsem popadal dech, když jsem se z posledních sil vydrápal na převis. Všiml jsem si, že se Mia po celou dobu, co jsem byl dole, nehнула z místa. Stála jako socha a dívala se upřeně na nás. A teď se vzpamatovala a rozběhla se k nám. Opatrně jsem sundal černého beránka ze svých ramen. Mia ho očichala a několikrát ho radostně oběhla. Pak si asi všimla, že je zraněný, protože se zastavila, sklonila se k němu a začala mu zlomenou nožku olizovat.

„Tak to by bylo! Ale co bude dál?“ pomyslel jsem si. „To přece nejde, abych teď chodil se dvěma ovce. Jsem lékař a ne pastýř. A navíc mám důležitý úkol! Měl bych pro svého váženého přítele Teofila pátrat po okolnostech Ježíšova narození a místo toho tady za jednou ovčí běhám a za druhou lezu do propasti!“ Unavený a sám sebou zklamaný jsem se posadil na zem. Vítr mi hvízdal kolem uší. V tuto roční dobu bývala brzy tma a noci nepříjemné.

I když bylo chladno, seděl jsem tak dlouho a hlavou se mi honily všelijaké myšlenky. Mia se však o mě z ničeho nic otřela, jako by mě chtěla potěšit a zahrát. Vůbec nebyla smutná a zklamaná. Právě naopak. Vypadala, jako by všechno bylo v nejlepším pořádku. „Nic jiného mi stejně nezbyvá.“ pomyslel jsem si. S námahou jsem se posadil a protřepal své ztuhlé ruce a nohy. Chtěl jsem se vydat za ní, ale pak jsem si vzpomněl. Ten černý beránek. Když už jsem mu jednou zachránil život, nemůžu ho teď jen tak opustit – to nejde.

To je jasné. Vzal jsem ho znovu na ramena a nejistým krokem následoval Miu. Byla teď ostražitá jako hlídací pes. Běžela napřed a pak trpělivě čekala, až k ní dojdu. Když se cesty rozcházel, zaváhala, přezkoušela všechny možnosti a pro jednu se rozhodla. Jak tmy přibývalo, já si stále jasněji uvědomoval, že noc pod širým nebem bude těžká. V tu chvíli se ale Mia zastavila. U cesty stála malá chatrč a mně spadl kámen ze srdce. Dveře zavržaly, jak jsem do ní vstoupil. Uvnitř bylo sucho a vonělo to čerstvým senem. Ano. Tady přečkáme noc.